

Este foarte clar că din cauza șuvoiului de minți din Republica Moldova începi să înțelegi ce noroc este să fii în calea popoarelor migratoare. Mitos, Vakulovski, Tolici, Esinencu sunt doar câteva nume care îmi vin în minte când mă gândesc la muzica electronică nouă și Planeta Moldova, la proză și poezie scurmată de pe fundul tripurilor și un monolog cauterizat de chiștocuri. Roman Tolici este pentru mine cel care a făcut benzi desenate care apasă pe butonul roșu. Pictură, grafică, benzile desenate, proză, poezie - în toate Tolici demonstrează necesitatea elaborării pe diferite terenuri. Poate de aceea banda desenată, literatura ilustrată din zilele noastre, reunește atât de bine competențele multiple ale unora ca el. El este omul care a publicat în Stripburger, lucrările sale apărând în Croația, Slovenia și Germania. A apărut în primul Hardcomics într-un volum de autor - în acea editură bucureșteană dedicată comics-ului sătul de orfelinatele stilistice Euroamericane. Capul lui răsturnat cu ochi atrofiați de pe copertă urlă Aaargh! Ultimele expoziții de Roman Tolici utilizau o imagerie mortală ieșită parcă din dansul morții. Este o imagerie demnă de studii necrosifice amânate până în ultima clipă. În tradiția unui 'Trionfo della Morte', pictura lui Tolici a început să celebreze clipa în care ți-a ajuns cuțitul la os. Subiectele religioase la Roman Tolici au loc în plin trafic urban unde mântuitorul produce acolade pletoase în formă de aureola. În unele picturi, oasele goale radiază pe întuneric pentru că s-a depus în ele atâta plutoniu. Hârca rânjește. Rânjește la o viață de după moarte care face din corpurile resuscitate niște schelete imponderabile, niște ciolane libidionase umplute cu heliu.

Ștefan Tiron

Text apărut în
Catalogul “32 Romanian Painters”, H’art Gallery, Bucharest, December 2005, p. 85